

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

DOINA CHERECHEȘ

STRĂINUL DIN OGLINDĂ

Se trezise obosit și apatic, întrebându-se dacă dormise cât de cât sau doar i se păruse.

Alarma telefonului mobil, programată să sune la ora șase și treizeci de minute, intrase în funcțiune de mai multe ori timp de un sfert de oră, ajutându-l să se trezească de-a binelea și să se pună pe picioare, chiar dacă nu dintr-odată, ci numai după ce zăbovise minute bune la marginea patului. În momentul de față, își cunoștea bine betesugurile și se obișnuise să și le oblojească cu grijă, așa că primul lucru pe care îl făcea în fiecare dimineață era să-și maseze îndelung genunchii, cu mișcări circulare, în sensul acelor de ceasornic, după ce mai întâi își ungea palmele cu o alifie preparată în farmacie, cleioasă și care se absorbea cu greu în piele.

De la atâta fricționat, genunchii i se înroșiseră și simțea că prin piele îi ies flăcări, dar altfel nu se mai putea, pentru că în ultima vreme toate articulațiile și, cu precădere, genunchii îi dădeau semne grave de uzură mecanică sau, altfel spus, refuzau să-i mai susțină greutatea corpului pe verticală. Pentru a evita incidentele de orice natură, la primii pași făcuți de dimineață, se ținea mai întâi de obiectele din jur sau se sprijinea de pereți și abia apoi, încet-încet, își relua mersul ca lumea. De câteva ori i se întâmplase să-și piardă echilibrul, pentru că genunchii i se retezaseră deodată și se trezise pe neașteptate căzut la podea. Din acest motiv, devenise mult mai prudent, obișnuindu-se să se ia cu binișorul, ca să fie convins că se afla în afara oricărui pericol. Căpătase repede deprinderea unui soi de gimnastică medicală, pe care o practica aproape zilnic, și nu putea să spună că-i fusese greu să și-o însușească, deoarece era obișnuit cu tehnicile de acest fel, fiind medic de profesie.

Masarea genunchilor se dovedise eficientă, făcându-l să se simtă iarăși ca nou. E drept că și el executase operația cu meticulozitate și chiar și cu o anumită plăcere, oprindu-se doar când simțise că toți mușchii coapselor începuseră să se contracte în mod spontan. Simțea ritmicitatea contracțiilor și vedea conturul acestora, relie-fându-se pe sub piele ca niște resorturi în tensiune, ceea ce dovedea că organismul își recăpătase complet vigoarea.

Se umpluse de bucurie și de un fel de efervescență tinerească, dispoziție care îl ajutase să-și părăsească patul cât ai clipi. Se con-vinsese repede că picioarele nu-i mai ridicau nicio problemă și fă-cuse de drag câteva mișcări acrobatice, pline de forță și elasticitate. La scurt timp însă, constatase că se întrecuse cu gluma, pentru că o mișcare oarecare, chiar banală, o simplă smucitură a capului, îi înțe-penise gâtul într-o anumită poziție, amintindu-i de problemele pe care i le ridica toată coloana vertebrală. Se trezise cu mii de ace, toate deodată ciupindu-i fin pielea regiunii în cauză.

Și când te gândești că prin mișcarea aceea obișnuită nu voise decât să vadă cum era vremea, ca să știe cum să se îmbrace adecvat.

Timpul era prețios, minutele treceau mai repede decât ai putea crede, dar el fusese nevoit să se oprească din nou și să se ia tot cu încetinitorul. Pentru gâtul înțepenit, recursese la niște exerciții mai documentate, pe care i le recomandase kinetoterapeutul. La în-ceputul acestei suferințe, mersese în mod regulat la o sală, unde fă-cea gimnastică medicală, dar apoi își dăduse seama că același lucru putea să-l facă bine mersi și acasă, de unul singur, economisind atât bani, cât și timp.

În treacăt fie spus, cu banii nu stătea nici bine, nici prost, deci nu putea nici să se laude, nici să se plângă, în schimb cu timpul nu mai știa ce să se facă și cum să-l împartă, nemaiajungându-i deloc.

Din nou anchilozat și țintuit locului ca un crucificat, începuse să-și comande și, totodată, să execute tot ceea ce reținuse de la sală: „Vasăzică, atitudine corectă, capul sus, umerii dați în spate, umerii aduși în față, inspir adânc, expir prelungit, relaxare completă, gândire

pozitivă și, după această scurtă încălzire, flexie, extensie a regiunii cervicale, așadar capul în piept, capul pe spate, mișcări ușoare în lateral, deci capul spre umărul stâng, capul spre umărul drept și, fără să forțăm lucrurile, tatonând cu grijă fiecare mișcare, începem și rotim capul, în ambele sensuri, până când nu vom mai simți nicio jenă sau, altfel spus, nicio redoare articulară, executând în întregime mișcările cuprinse în programul de recuperare medicală a afecțiunilor degenerativ-osoase.“

„Prin urmare, aici am ajuns, la afecțiuni degenerativ-osoase, lucru care spune câte ceva despre vârsta pe care o am trecută în cartea de identitate“, își spusese mohorât și impunându-și să creadă acest lucru, dar prea puțin dispus să-l și accepte.

„Nu mă interesează cum figurez în Registrul de evidență a populației, important este că în inima mea eu mă simt mereu tânăr și călător, străbătând aleea unei primăveri nesfârșite“, se burzuluise tot, întetindu-și ritmul de executare a mișcărilor și sporindu-și energia, știind că, odată cu încălzirea articulațiilor, va dispărea tot disconfortul pe care îl resimțea și va putea să-și vadă de treabă.

Nu mai era chiar el cel de altădată, dar nu voia nici să se dea bătut, întreținându-se cu gândul că încă era în formă și în deplinătatea funcțiilor sale.

Zâmbise, oarecum satisfăcut. În pofida unor mici neplăceri trecătoare privind starea de sănătate, cu ochii sufletului se vedea la vârsta unei maturități coapte, rotunde, împlinite și tot astfel își dorea să-l perceapă și cei din jur.

Cam acestea fuseseră gândurile ce i se insinuaseră printre comenzi scurte și clare ale instructorului care ajunsese să-și fie lui însuși, atenția fiindu-i concentrată mai ales asupra executării corecte a exercițiilor fizice medicale.

Obosise vorbind tare de la prima oră a dimineții, așa că-și mai redusese din volumul vocii baritonale, dar nu și din concizia și ritmul mișcărilor: „Pauza s-a terminat. Ne-am relaxat în mod activ, gândindu-ne că nu mai avem nicio problemă, deci ne vom

relua exercițiile, cu atenție și dexteritate sporite, pentru ca să le putem executa într-un ritm mai rapid decât înainte. Astfel, eficiența lor va fi mult mai mare și starea noastră de bine se va îmbunătăți în mod considerabil. Deci, pregătiți: unu, doi, trei, și... unu, doi, trei, și...”

În acest mod făcea el pe instructorul de gimnastică medicală ori de câte ori rămânea cu gâtul înțepenit de la spondiloza cervicală cu care se pomenise de pe urma statului prea mult cu bărbia în piept și cu ochii în hârțoage, dar nu avusese de ales. De fapt, alesese... Profesia, adică...

„Iar alegerea o dată făcută te înhamă la tot ceea ce derivă din ea...”, consemnase fără niciun fel de resentiment, ci doar așa, ca să fie, pentru că nu dorea nici să se plângă și nici să înșiruie toate consecințele ce decurseseră din alegerea pe care o făcuse cu mai bine de douăzeci de ani în urmă.

Nu-și pusese prea des problema dacă fusese o alegere fericită sau nefericită, știind că totul depindea de unghiul din care erau privite lucrurile. Mai știa, de asemenea, că întotdeauna, pentru a avea ceva, trebuie să renunți la altceva, iar el făcuse acest lucru.

Acum însă era mult prea departe de mendrele acestei filosofii complicate și tot ce își dorea era să-și îndepărteze cât mai repede suferința proprie, ca să se poată ocupa de suferințele semenilor săi.

Cu această dorință arzătoare în suflet, exersase minute bune în șir tot ce știa că s-ar putea să-i fie de folos, doar că din exersarea aceea activă de la început, cu: „concentrați-vă, fiți atenți!” ș.a.m.d., asemenea unei adevărate mantre, gândul îi zburase la tot ceea ce avea de făcut în ziua respectivă. O, și câte nu avea! Chiar luându-le-n mare erau mai mult de-o groază și i-ar fi trebuit cel puțin două zile ca să le rezolve pe toate, dar la dispoziție nu avea decât ziua care îi stătea în față. Nu-l speriască însă gândul, pentru că vedea el cum avea să le descurce pe toate, procedând ca de obicei, organizat și în ordinea importanței, pentru ca rezultatul să fie pozitiv și funcționarea cabinetului să nu aibă deloc de suferit.

Doar că, pentru a îndeplini tot ceea ce-și propusese să ducă la bun sfârșit în ziua respectivă, mai întâi trebuia să ajungă la cabinet, iar el se afla tot la săcăitoarele exerciții de: „un', doi, trei, și... un', doi, trei, și...”

Se plictisise și participarea afectivă nu mai fusese aceeași, trecând la o comandă mecanică și la o execuție la fel de mecanică, deoarece grijile zilei îl luaseră cu totul în stăpânire. Totuși, mai continuase câteva minute cu aceleași comenzi de „un', doi, trei, și... un', doi, trei, și...”, dar mult mai lente, abia găfâite și urmate de mișcări slabe, anemice, oprindu-se abia atunci când simțise că nu mai are puteri și i se taie respirația. Era ud learcă și transpirația îi curgea șiroaie-șiroaie, dar rezultatul fusese zero, deoarece resimțise aceeași senzație neplăcută de la început, și anume că o măciulie de ace i se rotește insistent și apăsător prin ceafă, pentru ca apoi s-o ia în jos, pe toată șira spinării și pe picioare, într-un torent de nestăvilit, rapid și greu de suportat, până când toate acele i se înfipseaseră adânc și ascuțit în vârful degetelor, ca într-o pernuță de cusut.

Se cutremurase de durere și iar îl trecuseră toate nădușelile. În încercarea de a depăși momentul, se apucase de speteaza unui scaun și strânsese tare din dinți, încercând să se stăpânească. Însă nu apucase să spună „au!” sau să-și tragă sufletul ca lumea, pentru că nesuferita de senzație o luase înapoi, de parcă prima dată nu-și făcuse traseul complet sau, pur și simplu, sfida legea gravitației. Ba încă și mai copleșitoare, senzația nesuferită urcase mai sus de locul din care plecase și se înfășurase, făcându-se iarăși ghem, pentru ca apoi să se împrăștie în nenumărate ace, electrizându-i părul pe cap fir cu fir.

„Asta, da, durere! Suficientă pentru toată ziua. Doză completă, n-am ce zice... Și câtă pierdere de vreme cu exercițiile lui pește. De parcă n-aș ști că, dacă te-ai șubrezit, ăla ești!” bombănise, pipăindu-și părul ce i se adunase vâlvoi în vârful capului. „Unde mă grăbeam, să vezi acum dandana până când descălcesc claiă asta de păr.

Nici nu vreau să știu cum arăt. Un al doilea Screech¹, adăugase, evitând să se privească în oglindă.

Știa cum arăta în asemenea ocazii, deoarece mai trăise această experiență neplăcută și-n alte dați. Știa și ce era de făcut, fiind dotat cu fel de fel de ustensile, astfel că avea o policioară încărcată cu perii, piepteni și produse cosmetice care puteau să concureze masa de lucru a oricărei coafeze.

Nu era de glumit și se pusese serios pe treabă. Astfel, din clăia de păr sărmos tot desprindea câte o şuviță, pe care mai apoi o trecea printre dinții deși ai unui pieptăn special.

Piepteni din plastic cumpărase mai mult de o duzină, dar nu-i fuseseră de prea mare folos, fiecare îndoindu-se și rupându-se numai după una-două utilizări de acest fel. În cele din urmă, recursese la un pieptăn din corn de vită, pe care îl cumpărase de la niște țigani meseriași, și cu asta o scosese mai bine la capăt, dovedindu-se mai rezistent decât tot ceea ce găsisese în comerțul de stat.

În fața oglinzii mari din baie, evitând să se privească drept în ochi, își trecuse răbdător părul şuviță cu şuviță printre dinții deși și tari ai pieptănelui din corn de vită, încercând să-l facă să rămână neted. Operația era însă dificilă și aspectul țepăn și sărmos al părului revenea imediat ce scăpa dintre dinții ascuțiți ai pieptănelui, astfel încât peste fiecare şuviță fusese nevoit să pulverizeze gel fixativ din abundență și să o țină apăsat, ca să i se încleie sub degete și tot așa, o tevatură întreagă, reușind cu greu să-i dea o formă cât de cât acceptabilă.

„Într-o bună zi, fie nu voi mai avea răbdarea asta de Sisif, fie nu mă voi mai descurca de niciun fel cu nebunia asta de păr, iar în ziua aceea mă voi rade în cap sau îl voi smulge fir cu fir și voi arăta precum Kojak²“, își spusese cu destul umor. I se strânsese însă puțin și inima, pentru că nu-și amintea să fi văzut vreo scenă amoroasă cu

¹ Personaj din serialul *Salvați de clopoțel*.

² *Kojak*, serial TV american, cu Telly Savalas în rolul principal.

vestitul comisar de poliție, deși nu-i scăpase niciun episod la vremea când se difuzase serialul respectiv, iar el parcă n-ar fi vrut să fie așa.

„Ei, asta-i acum, cu sau fără păr, nu mai contează, pentru că toate trec și, privind în urmă, plăcerile de a căror povară ai scăpat la un moment dat nu ți se mai par decât servituți care te-au subjugat pe nedrept“, adăugase în sinea sa, încercând să cumpănească lucrurile și să se împace cu gândul că într-o bună zi va fi nevoit să se tundă chilug.

Așadar, eventualitatea o luase el în calcul acum ca și altădată, dar cu resemnarea era ceva mai greu, deoarece podoaba sa capilară era una dintre puținele frumuseți pe care i le mai lăsase trecerea nemiloasă a timpului, lucru care nu-i era tocmai indiferent.

De fapt, trebuie să fii foarte ipocrit pentru a afirma sus și tare că nu-ți pasă deloc de felul în care arăți, indiferent de vârstă, iar el nu făcea parte din această categorie, fiind un om onest.

Dacă își reamintea și de toate cuceririle sentimentale pe care le făcuse de-a lungul timpului, cuceriri pentru care nu depusese un efort deosebit, ci mai degrabă fusese ajutat de o fizionomie plăcută, avea toate motivele să devină nostalgic și să-și regrete eventuala pierdere a podoabei capilare, care îi întregea armonios chipul, pe care acum refuza cu obstinație să și-l privească în oglindă.

Mama-natură îi dăruise cu generozitate multe calități fizice, la care el – fericitul posesor – nu mai trebuise să adauge decât moderația unui comportament inteligent și astfel își asigurase cu ușurință, în vremurile de odinioară, statutul de *mare Gatsby*¹. Și n-ar fi putut spune că nu-i convenise de minune această ipostază de bărbat admirat și iubit, e adevărat că de cele mai multe ori în mod neoficial, tacit și discret, dar alteori și la vedere, zgomotos și pasional, investitura a multora dintre femeile pe care le cunoscuse. Sigur că îi convenise, pentru că era ceva ce-l solicita la minimum, lăsându-l să-și canalizeze energiile în direcția pregătirii sale profesionale, de

¹ *Marele Gatsby*, roman al lui Francis Scott Fitzgerald.

care fusese preocupat până la obsesie toată viața. Cu toate acestea, nu se putea spune că nu le iubise pe femeile cu care i se intersectase linia destinului și deci că în toate relațiile sale sentimentale nu fusese doar parte beneficiar-pasivă. Nu, nu fusese așa, dar nici n-ar fi putut să vorbească precum alte persoane despre ceea ce înseamnă fierberea, patima, clocotul și mistuirea unei iubiri care te scoate din minți. Dar de ce nu cunoscuse el o astfel de stare, pe care, până la urmă, ar trebui și, totodată, ar fi dator s-o experimenteze orice muritor? Nu i se dăduse oare ocazia sau, dimpotrivă, fusese un om prea cerebral și dedicat în exclusivitate profesiei de medic? Întrebat, poate că i-ar fi fost greu să dea un răspuns în această privință, deoa-rece, deși analizase aspectul, nu zăbovise niciodată asupra lui atât încât să-l și elucideze. Ceea ce însă putea să spună cu certitudine și fără nici cea mai mică ezitare era faptul că tot timpul făcuse absolut tot ceea ce-i stătuse în putință pentru ca nimeni și nimic să nu-l distragă prea mult de la cărțile sale.

Așadar, vorbim despre un bărbat a cărui frumusețe fizică mai era încă la vedere, chiar dacă nu voia să și-o ia în seamă, și această atitudine o avusese dintotdeauna, considerând, în primul rând, că nu i-ar fi stat bine și, în al doilea rând, că nu avea niciun merit în ceea ce primise de la natură. În acest sens, își spunea că așa și trebuia să se întâmple, pentru ca el să se poată dăruii scopului cel mai înalt pentru care venise pe lume. Iar drept mărturie a acestui scop stăteau teancuri întregi de cărți, înșirate pe toți pereții casei pe rafturi curbate din cauza greutateii susținute, iar aceste cărți nu erau de decor, ci fuseseră studiate din doască-n doască.

Toți cei care au trecut printr-o școală serioasă, absolvind cursurile unei facultăți, mai ales pe cele ale unei universități de stat și cu tradiție, știu că însușirea temeinică a unor noțiuni grele și complicate necesită timp, nu glumă, fiind nevoie de aplecare, repetiție și asceză.

Astfel stând lucrurile, Dinu Simionescu – intelectual de înaltă clasă – se bucurase dintotdeauna că nu fusese nevoit să se preocupe

prea mult de aspectul său fizic și să petreacă timp în fața oglinzii. Știa cum arăta și cum îi stătea părul fără să-și privească toată ziua chipul. Aflat pe picior de plecare, era suficient să-și treacă degetele rășchirate prin păr și acesta i se aranja de la sine, luând forma unor bucle mari și mătăsoase. Mereu grăbit și relativ indiferent la ținuta vestimentară, se declara totuși mulțumit când, pe stradă, își zărea fața în sticla vreunui geam sau a vreunei vitrine, atenția fiindu-i captivată de părul bogat și strălucitor, care îi încadra armonios ovalul perfect al feței, subliniindu-i mina mereu obosită, dar cu atât mai atrăgătoare și mai tentantă pentru reprezentantele sexului frumos. Situația se mai schimbase după ce-i apăruseră durerile acelea cumplite de coloană cervicală, când părul i se făcea de fiecare dată sârmă, de parcă îi fusese încrețit cu drotul.

„O adevărată pacoste! Îl rad cu prima ocazie. Ce-mi mai trebuie păr? Doar ca să am ce descâlci de fiecare dată? De parcă nu mi-ar ajunge durerea... Ceva de genul după râie... Totuși, nu!“ se răzgândise, terminând complicata operație.

Își netezise și ultimele fire care îi mai stăteau zbârlite pe la tâmpile, pufăind de zor tot ce mai era pe fundul unui flacon de fixativ.

Încărunțise destul de mult, contrastul dintre firele albe și culoarea naturală a părului său devenind astfel evidentă, dar nu-i trecuse niciodată prin cap să se vopsească, neavând o părere prea bună despre bărbații care făceau acest lucru.

În sfârșit, dăduse o formă acceptabilă și ultimelor fire de păr răzlețe, gândindu-se recunoscător la producătorii de produse cosmetice, precum fixativ sau spumă modelatoare pentru păr, care îl scutiseră de clasicul și scârbosul albuș de ou. Acum, flacoanele de gel, spumă și fixativ nu-i mai lipseau din casă, fiindu-i tot atât de necesare ca și apa de băut.

În mare grabă, își rânduise pe etajeră toate ustensilele și, involuntar, ochii îi alunecaseră în luciul oglinzii de deasupra, atenția fiindu-i atrasă de această dată numai de chipul său, pentru că scăpase de corvoada unui păr încâlcit și adunat claie în vârful capului.